

Knuffelslangen en grote hoofden

Van verre zie je ze al staan, de metershoge tipi's en ruime bedoeïenementen op het evenemententerrein bij het winkelcentrum Buitenmeire in Almere Buiten. De tenten doen een groot feest vermoeden, maar wie nieuwsgierig het terrein oploopt, zal tot zijn grote verbazing doodse stilte aantreffen, slechts hier en daar komt een zacht gefluister vanuit de tenten.

Almere Buiten - Pas als je dichterbij de tenten toeloopt of zelfs een van de

tipi's binnenstapt dan zie en hoor je wat er op het terrein aan de hand is. Overall zitten namelijk kinderen samen met hun ouders of grootouders geboeid te luisteren naar de aanwezige verhalenvertellers.

De hele zaterdagmiddag stond in het teken van de vertelmarathon op dit terrein.

Negen vertellers vertellen ieder in hun eigen tent hun verhaal aan de aanwezige kinderen. Zo vertelt Marco Holmer over het dwerghertje Kantjil dat

achterna gezeten wordt door een grote tijger. De kinderen hangen geboeid aan zijn lippen en beginnen enthousiast te grommen wanneer Holmer het sein daarvoor geeft. Wanneer de verhalenverteller een grote stoffen slang te voorschijn haalt, zie je de allerkleinsten even angstig in elkaar krimpen.

Een jongetje van een jaar of zes roept heel stoer „Het is een knuffelslang” maar hoe verder Holmer in zijn verhaal komt en hoe belangrijker de

slang in datzelfde verhaal wordt, hoe meer je ziet dat 't jochie vergeet dat het maar om een speelgoedbeest gaat.

In de nabijgelegen bedoeïenement is het niet veel anders. Hier vertelt Bea de Groote over Bollekop, een heel klein mannetje met, je raadt 't al, een hele bolle kop. Zijn hoofd is zo groot dat zijn lichaam wel in zijn huisje past maar zijn hoofd niet.

Op een dag komt Bollekop een houthakker tegen die zijn leven verandert.

Terwijl De Groote verder vertelt over hoe Bollekop op zoek gaat naar de houthakker en zijn vrouw valt het op dat niet alleen de kinderen, maar ook de ouders met steeds meer aandacht en enthousiasme naar het verhaal over Bollekop luisteren. En het enige wat je verder nog op het terrein hoort, zijn de stemmen van de verhalenvertellers en hier en daar een lachsalvo of grom. Als de verteller daar om vraagt.

Michelle Kooring

